

РЕШЕНИЕ

№ 1021

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **9854** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1030-001840 от 02.09.2021г., издадена от Началника на група към Областна дирекция на МВР – П., с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя оспорва описаната в заповедта фактическа обстановка и съотв. като неправилен и необоснован направения от решаващия административен орган извод, че като собственик на МПС е допуснал собствения му автомобил да бъде управляван от неправоспособен водач. По изложени в жалбата съображения е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата – Началник група ПП към Областна дирекция на МВР – П., редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

От фактическа страна.

На И. А. А. с ЕГН [ЕГН] е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия АА № 922184 от 02.09.21 г. Административно наказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 02.09.2021г. около 22.10 ч. в [населено място], И. А. управлява лек автомобил „М. С560“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] с ЕИК[ЕИК], като след справка е установено, че водачът е неправопособен.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на жалбоподателя [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка – „прекратяване на регистрацията на ППС“, за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 02.09.2021г. около 22.10ч. в [населено място] е спрял за проверка движещият се лек автомобил „М. С560“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма]. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето И. А. А. с ЕГН [ЕГН], който е неправоспособен. Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в образуваната административна преписка по издаване на обжалваната заповед. Приобщени към доказателствения материал по делото са и Договор за финансов лизинг №10390 от 01.08.2019г., сключен между жалбоподателя [фирма] и Е. Н. Т. с ЕГН [ЕГН]- л. 36 от делото; Талон на автомобила - л.13 от делото, и справка от ПП относно подадено заявление от 26.08.2019г. - л. 14 от делото, в които като собственик е вписано дружеството - жалбоподател [фирма], а като ползватели са вписани Е. Н. Т. и С. Г. П..

От правна страна.

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е представена и приета като доказателства Заповед № 317з-391 от 06.02.2017г. на Директора на Областна дирекция на МВР – П., с която на основание чл.43, ал.4 във вр. с ал.3, т.1 от ЗМВР във вр. с чл.165 и чл.172, ал.1 от ЗДвП и Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени длъжностни лица от ОД на МВР – С. З., които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП № 21-1030-001840 от 02.09.2021г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган и в рамките на

предоставените му правомощия.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо свидетелство за управление – неправопособен водач.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП и на чл. 59, ал.2, т.4 от АПК, за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1030-001840 от 02.09.2021г., е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство” на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на “А. Лизинг България” с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а” от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 02.09.2021г. около 22.10ч. в [населено място] е спрян за проверка движещият се лек автомобил „М. С560“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], като при проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето И. А. А. с ЕГН [ЕГН], който е неправоспособен. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б. „а”, предл. последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач.

Не е спорно по делото, че лек автомобил „М. С560“ с рег. [рег.номер на МПС] - превозното средство, което е било управлявано от неправоспособен водач и респ. което МПС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, е собственост на [фирма]. От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява и че [фирма] нито е предоставяла МПС за ползване,

нито е разрешавала управлението на автомобила от неспособния водач И. А. А. с ЕГН [ЕГН].

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неспособен водач/, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от лице, непритежаващо СУМПС съотв. от неспособен водач /в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „а“, предл. последно от ЗДвП/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лек автомобил „М. С560“ с рег. [рег.номер на МПС] - “А. Лизинг България, по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикал противоправния резултат – управлението на притежавания от него автомобил от неспособен водач. Жалбоподателя нито е знаел, нито е могъл да знае или да предположи, нито е допуснал или би могъл да допусне, че докато е предоставил за ползване, л.а. на Е. Н. Т. с ЕГН [ЕГН]- във връзка със сключения между двете страни Договор за финансов лизинг №10390 от 01.08.2019г.,- л. 36 от делото, И. А. ще вземе и ще ползва автомобила й , като го управлява, въпреки че не е способен водач. Следователно управлението на л. а с рег. [рег.номер на МПС] от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на неспособния водач И. А., който без знанието и съотв. без съгласието на собственика е управлявал автомобила. За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че [фирма] е направил необходимото още при сключване на Договор за финансов лизинг №10390 от 01.08.2019г.,- л. 36 от делото, по който страни са дружеството жалбоподател и лизингодател и Е. Н. Т. с ЕГН [ЕГН], като ползвател да обезпечи законосъобразното ползване на автомобила през периода на лизинга, като изрично в т. VII от договора озаглавена” Място на домуване/ползване. Ограничение на ползването на вещта/вещите.”, чл.19 е предвидел, че без негово изрично писмено съгласие, автомобилът не може да бъде преотстъпва за ползване и управление от трети лица, както и не може да предоставя права на трети лица във връзка с вещта, каквото несъмнено в случая се явява И. А..

Разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още

по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на “А. Лизинг България”, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от неспособен водач. Поради което с наложената на дружеството жалбоподател с обжалваната заповед ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, се нарушава принципа на съразмерността по чл.6 от АПК.

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуваното производство за прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а” от ЗДвП, нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускарал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от неспособен водач. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП по отношение на [фирма].

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл.6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Жалбоподателят не е направил искане за присъждане на разноски, поради такива съдът не следва да присъжда.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-1030-001840 от 02.09.2021г., издадена от Началника на група към Областна дирекция на МВР – П., с която заповед, на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена принудителна административна мярка „прекрътяване на регистрацията на ППС”, за срок от шест месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: